

Mária néni hova lett?

rezeda - 2020-11-14 19:14:25

Tegnap reggel izgalomba estünk erősen mi, földi halandók, mert ígérvény volt szerte a világban, hogy mindjárt bejelent. Ő. Csak türelem kicsi még, és miénk lehet mind az összes pénteki bölcsesség, és megmentésünk mai fejezete, az értünk aggódás bimbója. Annyit lehetett tudni előre, hogy példátlan, soha nem látott és világmegváltó adócsökkentés következik, ami után azt szokta harsogni egyetlenünk sajtója, hogy mondjuk tíz milliárdot hagyott a zemberek zsebében a Fidesz, s ami vele egylényegű, doktorminiszterelnök elvtárs. A tízmilliárd a gyalogkakukknak semennyi, értelmezhetetlen adat, ő gyermekkorában az egy, kettő, mennyi felkiáltásban végződő számsorozathoz szokott, afölött a tartományok misztikusak, imákba valók csupán.

No most, amikor ütött az óra, és a jól ismert kappanhang a fölgyűrt ingujjal, amely az értünk való szüntelen robot, és a vég nélküli küzdés, aggódás kellékei a diktátortárból, azt tudatták, hogy az elvitelre szolgáló ételek áfáját, míg a vészek tartanak, öt százalékra csökkenti a császári kegy. Megmenekültünk, zengett fel ekkor egyként és mintegy varázsütésre a hálaima minden magyar emberből, kivéve mi, méltatlanok, és persze Mária néni. Másképp özv. Kovács Istvánné, aki dolgos élete vége felé közelítve ételt házhoz még egyáltalán nem vitetett, s nemcsak azért, mert úri huncutságnak tartotta, hanem, mert pénze sem volt soha rá, mint most sem semennyire. Mária néniből annyi van magyar honban, mint égen a csillag, és Pista bácsi is rengeteg.

Ők választástól választásig zsák krumplival zakatolnak-üzemelnek, megtoldva csirkelábbal, farhátal, cikóriával és leértékelt száraz zömlével. Hogy az emeletes burger házhoz jön kedvezményesen, az az ilyeneknek semmi se. Mint ahogyan - miképp említettük - fölzengett tegnap a hálaadó ének, Te deum szinte és mintegy, sőt, körmenetek ábrándjáról is hallani lehetett, de kimaradt ebből az örömből a putrik népe, az aluljáró hotelek sokasága, és félve, de ide soroljuk a panelprolik (mint fideszi szakszó), meg a kádári kockaházak lakosainak jó részét is. Hogy egyenesbe tegyük, ők egyáltalán nem eresztenek tokát az öt százalékos áfával ezután elvihető bigmektől vagy más imperialista csodáktól, mámorító Coca Colával öblítve le azt.

Aki voltaképp nincs is. fotó: Pixabay.com

És nem azért, mint hihetnők első buzgalmunkban, hogy akinek nincs semmije, az annyit is ér (második számú fideszi szakkifejezés), hanem mert ők, a Mária nénik, Pista bácsik, putrik és panelek népe meg az aluljárók lakói, ezt el ne feledjük, egészen egyszerűen nincsenek is. Így a kedves vezető nem azért nem bír olyasmit kifundálni, ami nekik is jó volna, és kizárólag azoknak kedvez, akik látszanak a rendszerben és a rendszernek, a teteje és a közepe, hanem, mert az alja elveszett egészen. Nincsen is, hogy értsük a középső csoportban a rövidgatyánkban, szaguk nem ér el a várig, sőt, már szótárakban sem szerepelnek, számítógépes rendszerekben sincsenek, halvány emlékek csupán egy-egy útavatáskor. És ez az egész a stadionokkal kezdődött.

Sok épült belőlük, rengeteg, és a buzgalom azóta is erős, de az első ellenük való felhorgadás idején, hogy ezt se feledjük, megszűnt ez a lexika és sok más is. Öt évvel ezelőtt szűnt meg a minisztériumi szótárban a stadion, s lett helyette a fedett sportlétesítmény, azóta tiltott szó a szegény, de még a rászoruló is, és sok más is illetlen lett a Fidesznek. S ha nincs szó, nincs a fogalom sem vagy annak tárgya, ezért azóta halljuk a diadalt a felszámolt szegénységről, és az egész országot beborító mérhetetlen gazdagságról, mert így megy ez. Ilyképp az, hogy a kedves vezető az elébb emlegetett rétegeket le sem böffenti fenségesen, az ennek tudható be, így útja, ha aljas is, de legalább következetes. Szóval ennyit az elvihető ételek öt százalékos áfájáról.

És ilyeneket tudnék napestig. Mint valami rossz trubadúr, Tinódi Sebestyén vagy Francisco az ember a Száz év magányból. De ez egyáltalán nem móka, se nem kacagás, hanem a bizonyosság arra, hogy a kedves vezető, másképpen doktorminiszterelnök úr teljességgel alkalmatlan arra a hivatalra, amit méltatlanul – netán galádul – de mindenképpen indokolatlanul hosszú ideje betölt. De ami még szebb, hogy tegnap reggel sem, nap közben sem és semmikor máskor senkinek eszébe nem jutott a nagy-nagy bejelentés után, hogy ennyi telik, haver, most tényleg, öt százalékos áfa az elviteles kajára? Sőt, ami rosszabb, senki nem mondta neki, hogy kenje a hajára, és mind az összes látványos de totálisan értelmetlen ötletét is. Mert ez van csak: ötletláda, míg egy másfajta ki nem nyílik egyszer csak egészen.